

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

●.—Ὁ Δεληγιάννης ἔμεινε ἑστὰ πρᾶγματα καὶ πάλιν
κί' ἐμπιστοσύνην ἢ βουλήν τοῦ ἔδωσε μεγάλην
κί' ὁ Θεοδώρης ἀγέρωχος πηδᾷ ἑστὴν ἀμαξία του
καὶ προσεφέρθησιν πολλοὶ νὰ γίνουν ἄλογά του
καὶ ἀναψιν βεγγαλικά κί' ἐφρένιασαν ἑστὰ Ζήτω
κί' ὡς ἄλλος τις ἡμίθεος ὁ Δεληγιάννης ἦτο
καὶ πόλεμον τοῦ ἑφώναζε ὁ τάδες καὶ ὁ δεινας
κί' ἡ ἀργυρᾶ πανσέληνος ἠκόντιζεν ἀκτίνας
ἑστῆς ἀσπρῆς φοβοῦνταις του καὶ ἑστὴ γλυκειάτου μούρη
καὶ τέλος πάντων ἔγινε μεγάλο νταβατούρι.
Ἄφοῦ δὲ εἰς τὸ σπῆτι του τὸν ἠγάγαμε μὲ ζήτω
κί' ὄλον τὸ ἔθνος ἔχαιρε καὶ κατεσυγινεῖτο,
ἀπ' τὸ ἕψηλὸ μπαλκόνι του ἑφώναξε καὶ πάλι
πῶς γιὰ τὸν πόλεμον κανεὶς δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ,
ἀλλ' ἂν ἴδῃ γιὰ πόλεμον πῶς δὲν τὰ καταφέρνει,
εἰς τὸ λαιμό του, Περικλῆ, ἀδίκως δὲν μᾶς πέρνει
κί' ἀμέσως εἶναι πρόθυμος παραίτησιν νὰ δώσῃ
κί' ἄς ἔλθῃ ἄλλος πρὸ γερῆς νὰ μᾶς ἀποτελειώσῃ.
Ταῦτα εἰπὼν μετὰ φωνῆς λαμπρᾶς, κί' ἰσχυροτάτης
Θεόδωρος ὁ Μακεδὼν καὶ μέγας στρατηλάτης,
ὁ νίκας μέχρι σήμερον τσαούτιας κατορθώσας
κί' ἀπὸ καπνοῦς βεγγαλικῶν τοὺς ρώθυνας πληρώσας,
ὅστις καὶ ζῶν ἐχόρτασε τὴν δόξαν τῶν Ἑλλήνων,
ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια γελῶν καὶ ὑποκλίνων.
Ἐγὼ δὲ ἀνεχώρησα μ' ὀλίγους ἄλλους βλάκας,
ἀλλὰ ἐνῶ ἐβάδιζα μ' ἐφάνη πῶς ὁ Τράκας
μὲ μία κλάρα ἔτρεχε ἑστὸς τοὺς δρόμους καὶ ἑστῆς στραταίς
κί' ἔξω φρεϊῶν ἑφώναζε «Σᾶς ἔφαγα Μουρτάτες»
καὶ δεξιὰ κί' ἀριστερὰ ἐκτύπα μὲ τὴν κλάρα
κί' ἡ γειτονιαὶς ἠκώθησαν ἑστὸ πόδι μὲ ἀντάρα
καὶ τὸν ἐπῆραν ἑστὸ κοντὸ πολλοὶ μὲ μαναβέλα
κί' οἱ σκύλοι τὸν ἑτραβούσανε ἀπὸ τῆ φουστανέλα
κί' ἐγὼ τοιοῦτον μαχητὴν ἰδὼν ξεσπαθωμένον,
τὸ ἔβαλα ἑστὰ τέσσερα μὲ βῆμα ἔσπενυσμένον,
ἐνῶ αὐτὸς ἑφώναζε μὲ λύσσαν ὀλοένα:
«ὄρσε καὶ σύ, πέσε καὶ σύ, σ' ἐσκότωσα κί' ἐσένα.»
Τοιαῦτα τέληφέρουσι κί' οἰκτρὰς τρώντι λύσεις
αἱ τῶν ἀκράτων καὶ σφοδρῶν παθῶν ὑπερχαλίσαις,
καθὼς ἑστὸν Ὁ δοικόνου του κί' ὁ Σοῦττος ἀνακράζει
κί' εἶθε ποτέ, βρε Περικλῆ, καὶ σὲ νὰ μὴν περᾶσῃ
κανένα πάθος φλογερὸν, ἢ πόλεμος ἢ ἔρως,
διότι πρὸς τὸν ὄλεθρον μᾶς φέρουν παρακαίρω
καὶ χάνομεν αὐτοσυγμὴ τὰς φρένας μας τὰς πρώτας
καὶ ὡς ὁ Δούνης βλέπομεν τριγύρω συνωμότης
καὶ ὑφιστάμεθα δεινοὺς περισπασμούς καὶ τρώμους,
ἢ σὰν τὸν Τράκα τρέχομεν μὲ κλάρα εἰς τοὺς δρόμους,
ἢ καθ' ἡμέραν γράφομεν ὀκτὴ διακοινώσεις,
ἢ λόγους ἀπαγγέλλομεν μετὰ μανίας τῆσης,
ἢ τρέχομεν εἰς τὰς πομπὰς τῶν συλλαλητηρίων
καὶ καταντῶμεν ἔρμαια γελῶτων καὶ δακρῶτων.

Ποτέ σου, φίλε, μὴν ἀκοῦς οἱ ρήτορες τί λένε,
πρὸ πάντων δὲ ἀπόφευγε τὸ *στάτους κβδ*, καῦμένο,
γιατί μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὰ λογικά σου χάνεις
καὶ γίνεσαι μανιακὸς καὶ πρῶτος μεχλιβάνης.
Ἀπόφευγε τὸ *στάτους κβδ* καὶ τὴν ἰσορροπίαν,
διότι τοῦτο τὸ κακὸν δὲν ἔχει θεραπείαν,
διότι τοῦτο τὴν ψυχὴν κουράζει καὶ τὸ σῶμα
κί' ὑφίσταται διάρροϊαν ρητορικῆς τὸ στόμα.
ὦ! εἶθε νὰ μὴν ἤκουα περὶ αὐτοῦ ποτέ μου,
εἶθε ν' ἀπέθνησκ' ἀντί σου, Ἄβεσσαλώμ υἱέ μου!..
Ἄβεσσαλώμ, Ἄβεσσαλώμ, Ἄβεσσαλώμ παιδί μου,
εἶθε ν' ἀπέθνησκα μακρὰν ἐν μέσῳ τῆς ἐρίμου.

Π.—Τί λές, βρε ἀφιλότιμε;

Φ.— Αὐτὰ ὁποῦ σοῦ λέω...

Ἄβεσσαλώμ, Ἄβεσσαλώμ, τὸν θάνατόν σου κλαίω.

Π.—Σὲ κλαίω, δυστυχῆ τρελλέ..

Φ.— Ναι κλαῦσε μέ, ὦ φίλε

κί' ἀμέσως διακοίνωσιν εἰς τὴν Εὐρώπην στείλε
κί' εἶπε πῶς τὰς συνθήκας τῶν ἀκύρους θεωροῦμεν,
πῶς μένομεν πολεμικοὶ καὶ δὲν ὑποχωροῦμεν.
Εἶναι ἀνάγκη, Περικλῆ, νὰ τοὺς τὸ ποῦμε πάλι,
διότι τὸ ἐξέχασε τὸ κλούβιο τῶν κεφάλι.

Καὶ ὅταν τοῦτο κάποτε οἱ Εὐρωπαῖοι κάνουν
ἢ ὅτι τὸ ἐξέχασαν ἢ ὅτι τὸ ξεχάνουν,

ἄς τὸ ἐπαναφέρωμε ἑστὴν ἀσθενῆ τῶν μνήμην
καὶ μίαν διακοίνωσιγ ἄς ἔχωμεν ἐτοίμην.

Χριστέ, ὁποῦ σ' ἐσταύρωσαν σ' ἐκεῖνο τὸ *Κρανίον*

κί' ἐπὶ σφαγὴν σ' ὠδήγησαν ὡς ἄκακον ἀρνίον,

ποῦ στέφανον ἀκάνθινον ἐφόρεις ἑστὸ κεφάλι

κί' ἀπὸ τὸν Ἄννα σ' ἔστειλλαν ἑστὸν Καϊάφα πάλι,

ὀρκίζομαι σ' ἐκείνην σου τὴν πορφυρᾶν χλαμύδα,
πῶς σταύρωμα χειρότερον τοῦ *στάτους κβδ* δὲν εἶδα.

Π.—Καὶ οἱ πατέρες;

Φ.— Σήμερα ὑγεία μᾶς ἀφίνουν

καὶ στοῦ Κουλούρη τὴν Αὐλὴν τᾶρνια τοῦ Πάσχα ψή-

ἀφοῦ καὶ πάλιν ἔσωσαν τὴν δυστυχῆ πατρίδα [νουν,

καὶ τοῦ Ταμείου ἀρκετὴν κατέφαγον μερίδα.

Ἄλλὰ πολὺ ὀργήγορα θαρρῶ πῶς θὰ γυρίσουν,

τὸν πόλεμον τοῦ Θεοδώρη ἐκ νέου νὰ ψηφίσουν.

Ἄνεστη δὲ κί' ὁ Λάζαρος κί' ἡ Μάρθα ξεφαντόνει.

ἀλλ' ἔξαφνα ἑστὸν τάφο του βαθρὰ ξανατριπώνει,

γιατί ἀκούει ὁ φτωχὸς μὲς ἑστὴν πολλή του ζάλη,

πῶς στέλλει διακοίνωσιν ὁ Δεληγιάννης πάλι.

Ἐμβαίνει δὲ καὶ ὁ Χριστὸς ἑστὴν πόλιν Βηθανίαν,

ἐνῶ ἡμεῖς ἐμβαίνομεν εἰς τὴν Μακεδονίαν

καὶ ὁ Ζαχαρίας ὁ κοντὸς μεθ' ὄλης τῆς παρέας

τὸν θεωρεῖ περίτρομος ἐκ τῆς συκομωρέας

καὶ «Σῶσον, ὦ θεάνθρωπε, φωνάζουν μετὰ θρήνων,

«ἀπὸ τὸ *ἄντε στάτους κβδ* τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων.»

Π.—Ὅρσε λοιπόν, Αὐστριακέ, τρεῖς χατσουκιάς ὡς τόσο,

γιατί ποτέ τὰ λόγια σου δὲν εἰμπορῶ νὰ νοιώσω.

Ἄγὰ σὰν θέτε κόκκινα, ἑστὸ Πάσχα τὸ τραπέζι,

ὁποῦ νὰ κοκκινίζουνε σὰν κοραλένια χεῖλη

θὰ βρῆτε σταθερὰν βαφήν μ' ἀληθινὸ κρεμὲζι.

εἰς τὸ ἐν Σύμφ μαγαζι τοῦ Σάββα τοῦ Βασιλέ.